

DE RIJKE MAN EN LAZARUS

Lukas 16:19-31

*“Lukas 16:19-31: 19 En er was een zeker rijk mens, en was gekleed met purper en zeer fijn lijnwaad, levende allen dag vrolijk en prachtig. 20 En er was een zeker bedelaar, met name **Lazarus**, welke lag voor zijn poort vol zweren; 21 En begeerde verzadigd te worden van de kruimkens, die van de tafel des rijken vielen; maar ook de honden kwamen en lekten zijn zweren. 22 En het geschiedde, dat de bedelaar stierf, en van de engelen gedragen werd in den schoot van **Abraham**. 23 En de rijke stierf ook, en werd begraven. En als hij in de hel zijn ogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijn schoot. 24 En hij riep en zeide: Vader Abraham, ontferm u mijner, en zend Lazarus, dat hij het uiterste zijns vingers in het water dophe, en verkoele mijn tong; want ik lijde smarten in deze vlam. 25 Maar Abraham zeide: Kind, gedenk, dat gij uw goed ontvangen hebt in uw leven, en Lazarus desgelijks het kwade; en nu wordt hij vertroost, en gij lijdt smarten. 26 En boven dit alles, tussen ons en ulieden is een grote klove gevestigd, zodat degenen, die van hier tot u willen overgaan, niet zouden kunnen, noch ook die daar zijn, van daar tot ons overkomen. 27 En hij zeide: Ik bid u dan, vader, dat gij hem zendt tot mijns vaders huis; 28 Want ik heb vijf broeders; dat hij hun dit betuige, opdat ook zij niet komen in deze plaats der pijniging. 29 Abraham zeide tot hem: Zij hebben **Mozes** en de **profeten**, dat zij die horen. 30 En hij zeide: Neen, vader Abraham, maar zo iemand van de doden tot hen heenging, zij zouden zich bekeren. 31 Doch Abraham zeide tot hem: Indien zij Mozes en de profeten niet horen, zo zullen zij ook, al waren het, dat er iemand uit de doden opstond, zich niet laten gezeggen.:*

De vraag wordt vaak gesteld of het verhaal van de rijke man en Lazarus een historisch verhaal is of dat het een gelijkenis is. Is het een waar gebeurd verhaal van twee mensen die leefden en stierven ten tijde van Christus zijn aardse bediening of is het een verzonnen verhaal die de Heer gebruikt om iets duidelijk te maken? Ik geloof dat het een getuigenis is van een werkelijk gebeurde geschiedenis waarin deze twee mannen worden omschreven.

Een gelijkenis is per definitie een levensecht verhaal dat wordt gebruikt om een waarheid te illustreren of te belichten. Dit is waar, ook als alle details nog niet precies zo zijn gebeurd als voorgesteld in het verhaal. Het zijn speciale verhalen die al dan niet historische gebeurtenissen weerspiegelen. Desalniettemin moeten ze levensecht zijn. Met levensecht bedoelen we dat een gelijkenis gebaseerd moet zijn op een werkelijke situatie waarmee de toehoorders vertrouwd zijn. Met andere woorden, het verhaal moet gebaseerd zijn op gebeurtenissen die gebeurd konden zijn, ook al hebben ze in werkelijkheid nog niet plaats gevonden.

Het woord “gelijkenis” is een vertaling van het Griekse woord parabole, het is een afgeleid woord van paraballo welke komt van twee Griekse woorden para en ballo. Para betekent bezijden of langs de kant. En ballo betekent liggen, of iets plaatsen. Een gelijkenis is dus een verhaal naast een waarheid teneinde die waarheid door vergelijking te veraanschouwelijken. Daarom moet een gelijkenis een levensecht verhaal zijn teneinde enige betekenis te hebben voor hen die het horen. Proberen een fantasievol verhaal te gebruiken, dat elementen bevat die geen relatie hebben met de wereld, zal slechts dienen om de mensen te verwarren en niet om hen te voorzien van geestelijk licht. Een eenvoudig onderzoek van het gebruik van gelijkenissen door de Heere Jezus openbaart dat Hij altijd dingen gebruikte die plaats vonden in het dagelijkse leven, zoals het bouwen van huizen, het opslaan van oude en nieuwe wijn, zaad zaaien, onkruid dat opgroeit met het gewas, zuurdesem dat het brood doorzuurd,

verborgen schatten, vissen, financiële schulden, onvergeeflijkheid, wijngaarden, familielevens, huwelijken, onvruchtbare vijgeboom, een verloren munt, een onrechtvaardige rechter, etc. Terwijl zijn toehoorders mogelijkterwils niet begrepen welke waarheid het was waar de Heer op doelde behoefden ze geen nadere uitleg van het verhaal zelf omdat ze dat in de alledaagse dingen meemaakten. Toen de toehoorders merkten dat er een overeenkomst was tussen het verhaal en hun eigen situatie werden ze aangespoord om er over na te denken, in de hoop dat ze in geloof zouden reageren op de waarheid. Gelijkenissen kunnen uitzonderlijk en zelfs schokkend zijn maar nimmer onrealistisch of fantasievol.

Als we tot het verhaal van de rijke man en Lazarus komen vinden we een situatie die verschilt van hetgeen wordt gevonden in al de andere gelijkenissen. De toehoorders van de Heere Jezus konden het contrast begrijpen tussen de levens van de rijke man en de arme bedelaar. Het was een algemeen voorkomend iets om bedelaars te zien zitten langs de wegen hopende op een gift, ze waren goed in staat om die mensen te identificeren die meer dan genoeg hadden om een comfortabel leven te leiden. Toen, evenals nu, was er een groot verschil tussen de levens van hen die overvloed hadden en hen die niets hadden. Ofschoon we begrijpen dat er een groot verschil is tussen de leefstijl van deze twee mensen, zien we de wijdte van de “grote kloof” tussen rijk en arm vaak niet vanwege de welvaart en de sociale voorzieningen van de overheid. Dat is vandaag echter niet het geval in de derde wereld landen waar mensen letterlijk verhongeren. Hoe dan ook is het contrast in dit verhaal de omkering van die kloof, tussen de rijk en de arme, na de dood van beide mannen.

De toehoorders van dit verhaal konden het contrast tussen deze twee mensen volgen tot het moment van hun dood. Echter, op dat punt verandert de situatie drastisch. Het resultaat was iets dat ze niet in verband konden brengen met een situatie die ze in het leven ooit hadden meegemaakt. De toestand en de locatie van de heengegane ziel stond buiten hun levenservaring, oftewel buiten een waarheid die algemeen bekend is door ervaring. De beschreven omstandigheden gaan verder dan de sfeer van een gelijkenis. Dat betekent echter niet dat het geen levensecht verhaal is. Lichamelijke dood is een natuurlijk deel van de levenservaring van de gehele mensheid, maar wat daarna plaats vindt is verborgen voor degenen die het nog niet hebben ondervonden. In dit verhaal, van de bedelaar en de rijke man, openbaarde de Heer hetgeen er werkelijk plaats vindt, na de lichamelijke dood, om een belangrijke waarheid bekend te maken. Op dit punt gekomen zijnde moeten we, zelfs al was het een gelijkenis, de plaats noemen die de schoot van Abraham wordt genoemd en dat het verhaal, van hetgeen daar plaats vond, gebaseerd moet zijn op de werkelijkheid om ook maar enige betekenis te hebben.

Hier volgen enige redenen dat we hier te maken hebben met de geschiedenis van twee bestaande mannen en niet met een gelijkenis.

--Gelijkenissen zijn levensecht doch denkbeeldige, illustratieve verhalen. De namen van bepaalde personen worden nimmer genoemd, maar hier worden de namen van drie mannen gegeven, Lazarus, Abraham en Mozes. Ook worden de profeten genoemd die ook echte mensen waren. (“Mozes en de profeten” is een algemene uitdrukking voor het gehele Oude Testament en verwijst naar zijn menselijke auteurs).

--Het heeft niet de normale vorm van een gelijkenis met een introductie, een gelijksoortigheid en een toepassing. In plaats daarvan is het in de vorm van een levensecht verhaal gegeven met het doel om tot voorbeeld te zijn.

--Het maakt geen gebruik van het principe van het vergelijken op een manier die karakteristiek is voor gelijkenissen. De discussie tussen de rijke man en Abraham komt niet overeen met de parabolische stijl (d.m.v gelijkenissen) die in de Schrift wordt gevonden.

--Het ligt voor de hand dat, in relatie met dit speciale verhaal die Hij hield, de Heere Jezus gebruik maakte van een levensecht verhaal en dat velen van degenen die toen naar Hem luisterden het goed konden plaatsen omdat ze eigenlijk wisten, of tenminste weet hadden van de twee mannen die er bij betrokken waren. De broers van de rijke man kunnen er zelfs bij aanwezig zijn geweest.

HET DOEL VAN HET VERHAAL

Het belangrijkste punt van het verhaal is, van de rijke man en Lazarus, dat de rijkdom en sociale status van iemand, of het gebrek daar aan, niet noodzakelijkerwijs een indicatie is van die persoon zijn geestelijke toestand voor God. Veel Joden geloofden dat, indien ze rijkdom hadden verzameld, hen dat een sociale status en vooraanstaande posities opleverde in de religieuze gemeenschap omdat hun rijkdom zou bewijzen dat ze onder de zegen van God waren. Ze dachten eveneens, volgens hun logica, dat degenen die arm waren onder de vloek van God waren. Ze deden ongetwijfeld een beroep op de aan Israël gedane beloften in de Wet van Mozes aangaande de zegeningen van voorspoed voor gehoorzaamheid aan de Wet van God en de vloek van armoede vanwege ongehoorzaamheid, ze zagen echter niet in dat de beloften betrekking hadden op het nationale karakter en niet op persoonlijke omstandigheden. (Zie Deut.28:1-45) Ze negeerden eveneens de vele waarschuwingen die worden gevonden in "Mozes en de Profeten" die gericht waren aan de leiders van Israël die egoïstisch hun macht en rijkdom misbruikten. (Zie: Jes.56:10-12; Ez.34:1-4; Micha 3:1-4; enz).

Om hun onvolkomen denken uit te dagen vertelde de Heere Jezus de gelijkenis van de onrechtvaardige rentmeester (Lukas 16:1-13). Het belangrijkste punt van deze gelijkenis was dat de onrechtvaardige rentmeester, die de Heidenen vertegenwoordigde, wijzer was dan de "kinderen van het licht", een verwijzing naar de zonen van Israël die een kanaal moesten zijn waardoor het licht van God de Heidenen zou kunnen bereiken, dat zijn de volken van de wereld (Jes.42:5-7; 49:5-6; 60:1-3; 62:1-3). Het ware licht van de wereld is Jezus Christus Zelf (Joh.8:12), Hij is de Messias van Israël. In het profetische programma is de enige weg, waarlangs de Heidenen tot het Licht kunnen komen, door het volk Israël (Jes.60:1-3; Zach.8:20-23). Waar het om gaat in deze gelijkenis is dat degenen die streven naar rijkdom handelen uit eigenbelang in plaats van dienaren van God te zijn. Hij riep hen op om tussen deze twee te kiezen, zeggende:

"Lukas 16:13: Geen huisknecht kan twee heren dienen; want of hij zal den enen haten, en den anderen liefhebben, of hij zal den enen aanhangen, en den anderen verachten; gij kunt God niet dienen en den Mammon (geld).

De ondertoon was dat degenen die hun prioriteit gebaseerd was op het verzamelen van rijkdom daarmee lieten zien dat hun harten niet in overeenstemming waren met God. (Matth.6:19-21).

De Farizeeërs, die liefhebbers waren van geld, hoorden Hem aan en beschimpten Hem (Lukas 16:14), Hij echter beschuldigde hen van zelfrechtvaardiging en dat ze probeerden de weg naar het Koninkrijk te forceren met geweld op hun eigen voorwaarden (Lukas 16:15-16). Dat

wil zeggen ze rekenden op hun zelfbenoemde rechtvaardigheid om de deur van het Koninkrijk voor hen te openen. Jezus geeft duidelijk aan dat de voorwaarden van de Wet vast waren en niet omzeild konden worden. De principes die ten grondslag liggen aan de Wet van Mozes drukken het karakter van God uit, en daarom is de Wet duurzamer dan de hele schepping (Lukas 16:17). Dan openbaart Hij hun schijnheiligheid door er op te wijzen dat hun houding, over scheiden en hertrouwen, niet in overeenstemming was met Gods doeleinden (Lukas 16:18; vergelijk met: Matth.5:31-32 en Matth.19:3-9).

De sleutel tot het begrijpen van het punt dat de Heer maakt in het vertellen van het verhaal van de rijke man en Lazarus wordt gevonden in Lukas 16:15 en 16:

“15 En Hij zeide tot hen: Gij zijt het, die uzelfen rechtvaardigt voor de mensen; maar God kent uw harten; want dat hoog is onder de mensen, is een gruwel voor God. 16 De wet en de profeten zijn tot op Johannes; van dien tijd af wordt het Koninkrijk Gods verkondigd, en een iegelijk doet geweld op hetzelfde.

Ofschoon hun zelfrechtvaardiging genegenheid opleverde onder de mensen, Gods genegenheid wonnen ze er niet mee want Hij wist wat in hun hart was (vergelijk Jer.17:9-10). De dingen die mensen hoog achten, dingen die hen positie en respect onder de mensen doet verkrijgen, zijn een gruwel voor God. In waarheid openbaart de liefde voor geld een hebzuchtig hart dat zijn loyaliteit geeft aan “mammon” in plaats van aan God (vergelijk 1Tim.6:10).

In de Wet en de Profeten, een algemene uitdrukking voor de Oud Testamentische Schriften, wordt de belofte, of afkondiging, gevonden van de komst van Gods Koninkrijk op aarde, en daar wachtte Israël op. Johannes de Doper verscheen ten tonele om de Messias te introduceren die het Koninkrijk, voor Israël, aan zou kondigen (Joh.1:26-34). Na gedoopt te zijn door Johannes de Doper begon Jezus Christus zijn openbare bediening door te zeggen:

“.....het Koninkrijk Gods is nabij gekomen; bekeert u, en geloof het Evangelie. (zie Markus 1-9-15).

Natuurlijk wisten de Joden, en speciaal de Farizeeën, dat de toegang tot het Koninkrijk op voorwaarde was van gehoorzaamheid aan Gods Wet. Om duidelijkheid te verschaffen dat de geldzuchtige Farizeeën, voor hun eigen verantwoordelijkheid, hun rijkdom misbruikten vertelde de Heer het ware verhaal van de rijke man en Lazarus. De rijke man was niet verloren omdat hij rijk was en Lazarus was niet gered omdat hij arm was. Het was een zaak van het hart met de focus op de rijke man, niet op Lazarus.

Het feit dat de rijke man faalde om Lazarus te helpen bracht aan het licht dat hij een boos hart had, een onbekeerd hart. Door te weigeren om de arme bedelaar, die aan zijn poort zat, te voorzien van het nodige kwam de rijke man in opstand tegen God die, door Mozes, Israël bepaalde instructies had gegeven hoe degenen met middelen hun arme landgenoten moesten behandelen (zie Deut.15:7-11). Ze moesten hun handen wijd openen om te voorzien in de behoeften van de armen en behoeftigen in hun land. Deze man liet zien dat hij de God van Israël niet lief had met geheel zijn hart en ziel zoals geboden door de Wet (Deut.6:4-5; vergelijk Markus 12:28-30). Het bewijs hiervan was dat hij zijn naaste niet lief had die in dit geval Lazarus was (Lev.19:18; vergelijk Matt.22:34-40). Ofschoon hij dacht dat hij zijn weg naar Gods Koninkrijk kon forceren bewees de gesteldheid van zijn hart, die kenbaar werd door zijn werken, dat hij onwaardig was om binnen te gaan.

Toen hij Abraham vroeg om Lazarus terug te zenden om zijn broeders te waarschuwen over wat hun te wachten stond, als ze zich niet bekeerden, na de deur van de dood:

“Lukas 16:29: Abraham zeide tot hem: Zij hebben Mozes en de profeten, dat zij die horen.

Als, zoals de rijke man, zijn broeders geen acht zouden slaan op de waarschuwingen in Gods Woord, aangaande Mozes en de Profeten, zouden ze ook niet iemand geloven die uit de doden was opgestaan. Dit bleek waar te zijn als zelfs, na Zijn eigen opstanding, de leiders van Israël de Heere Jezus als hun Messias verwierpen. Het is triest om te zeggen dat het grootste deel van het mensdom, tot op de dag van vandaag, is doorgedaan met het verwerpen van Christus als Redder.

Levensrecht zijnde, of het nu historisch of een gelijkenis is, is dit verhaal gebaseerd op waarheden waarvan we bepaalde feiten kunnen leren over de toestand van hen die de lichamelijke dood hebben ervaren. Dit is waar alhoewel het leren van deze dingen niet het hoofddoel van de Heer was om het te vertellen. Gebaseerd op waarheid leren we dat de feiten, van de ervaring van de rijke man en Lazarus, overeen komen met hetgeen wordt gevonden op andere plaatsen in de Schrift.

Na de lichamelijke dood blijven de personen bestaan in een toestand van persoonlijk bewustzijn (zie Lukas 16:22-25; vergelijk Op.6:9-10).

Eenmaal de dood ervaren hebbende betekent dat de bestemming van de persoon is verzegeld. Er is, na de lichamelijke dood, geen gelegenheid meer om over te steken van de plaats van volslagen hopeloosheid naar een plaats van hoop (zie Lukas 16:25-26). De Hel is geen kunstige formulering maar een werkelijke plaats van lijden waar de ongelovigen het eindoordeel afwachten (zie Lukas 16:23-24). Ze zullen daar blijven tot de tijd van de opstanding tot veroordeling en ze voor eeuwig naar de Poel des Vuurs zullen worden gezonden (zie Op.20:11-15).

Er is een plaats van troost en vreugde, waarnaar hier wordt verwezen als de schoot van Abraham (Lukas 16:25). Daar gaan de geredde Oud Testamentische heiligen naar toe tot de tijd van de opstanding tot leven.

Na de lichamelijke dood zullen de niet geredde personen, wat het verleden aangaat, betreurenswaardige herinneringen hebben en zullen kennis hebben van hun hopeloze toekomst (Lukas 16:25-28). Na te zijn gestorven gaan personen naar de Hel of het Paradijs en zijn niet in staat om terug te gaan of boodschappen te zenden naar degenen die nog leven (Lukas 16:26-28). Samuel, Mozes en Elia zijn uitzonderingen en door God gezonden als speciale gezanten. Niemand kan terug komen door een daad van hun eigen wil. De Schrift laat geen mogelijkheid open voor reïncarnatie en spiritisme.

Geen van beiden, de geredden en de verlorenen, zullen, tussen de lichamelijke dood en de opstanding ophouden te bestaan, noch zullen zij bestaan zonder gedaante. Beiden hebben een tijdelijke gedaante van een soort dat hen in staat stelt om te zien, te spreken, te horen en te voelen (Lukas 16:22-25). Zonder twijfel is deze gedaante van een geestelijk karakter en substantie, maar, hoe het ook zij, het is een tastbare gedaante met een herkenbare menselijke gelijkenis.

DE BEWUSTE TOESTAND VAN DE DODEN

Het verhaal van de rijke man en Lazarus laat duidelijk zien dat ze na hun lichamelijke dood zich zeer goed bewust waren van hun omstandigheden en wat er rondom hen gaande was. De Apostel Paulus beweerde dat voor de gelovige geldt: *“Want het leven is mij Christus, en het sterven is mij gewin.* (zie Fil.1:21-23), hiermee geeft hij aan dat dit in feite het geval is. Dat hij de begeerte had om ontbonden te worden (dit aardse leven te verlaten) om met Christus te zijn zegt ons dat hij verwachtte iets bewust te ervaren *“zeer verre het beste”* dan er in dit leven gevonden kan worden. Dat betekent dat ten tijde van de lichamelijke dood gelovigen iets zullen *“gewinnen”*. Hoe kostbaar het leven, in het hier en nu, van de gelovige is *“in Christus”* het zal sterk verbeterd worden als hij het leven verlaat om in te gaan in de aanwezigheid van de Heer. De uitdrukking van Paulus *“het leven is mij Christus”* spreekt van een doelbewust leven geleefd te hebben in dienst tot en voor de glorie van de Heere Jezus Christus. De enige manier om hier aan toe te voegen, om te gewinnen wat veel beter is, is om in de tegenwoordigheid van de Heer in te gaan, in de hemel, om bewust een volmaakt en vreugdevolle omgang te hebben met Hem op een manier die in dit aardse leven niet mogelijk is. Het is alleen door het geloof dat de gelovige het vertrouwen kan vinden om de dood te aanschouwen. Zie:

“2Kor.5:7-8: 7 (Want wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen.) 8 Maar wij hebben goeden moed, en hebben meer behagen om uit het lichaam uit te wonen, en bij den Heere in te wonen.

Dat de dood van een gelovige hem of haar brengt in een situatie van *“gewin”*, of de veel grotere ondervinding van geestelijke zegeningen, weerlegt alle onjuiste ideeën, zoals het slapen van de ziel of het ophouden te bestaan bij de dood of het weer opgewekt worden of opnieuw geschapen te worden ten tijde van de opstanding. Om het leven van Christus alleen in dit leven te genieten en na het sterven van Hem gescheiden te zijn door bewusteloosheid, of ophouden te bestaan, zou verlies betekenen en geen gewin. Maar het feit dat ons het eeuwige leven is gegeven is de garantie dat we eeuwigdurende omgang hebben met God. Ons leven in Christus zal nimmer worden ingekort, alleen toenemen. Dat:

“Rom.5:5:de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, Die ons is gegeven.

vereist een voortgaand bewust bestaan van de gelovige na zijn lichamelijke dood want niets, zelfs de dood niet:

“Rom.8:38-39: :38 Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, 39 Noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.

SCHRIFTUURLIJKE BEWIJZEN VAN EEN PERSOONLIJK BEWUST VOORTBESTAAN NA DE LICHAAMELIJKE DOOD.

De Oud Testamentische heiligen worden, na hun lichamelijke dood, afgebeeld als *“vergaderd tot hun volken”* (Zie Gen.25:8; 35:29; 49:29 en 33; Num.20:24 en 26; 27:13; 31:2; Deut.32:48-50). Om vergaderd te worden tot andere mensen is niet zinvol en van geen

betekenis als het slechts verwijst naar het binnengaan in een staat van bewusteloosheid. Om vergaderd te worden tot hun volken spreekt van het samenvoegen tot onderlinge relatie. Nadat zijn kind was gestorven verwachtte David om eenmaal naar zijn zoon te gaan (Zie 2Sam.12:13-23). Als hij had verwacht in te gaan tot een staat van bewusteloosheid zou hij zo'n hoop niet hebben gehad. David verwachtte zijn zoon te zien aan de andere kant van het dal van de lichamelijke dood. De woorden van David:

“2Sam.12:23:.....Ik zal wel tot hem gaan, maar hij zal tot mij niet wederkomen”.

laten zien dat hij niet de hoop tot opstanding in gedachten had maar om naar zijn zoon te gaan na zijn dood. Tezamen zouden ze dan de opstanding afwachten terwijl ze genoten van elkanders gezelschap.

--De verschijning van Samuël aan Saul en de vrouw te Endor (zie 1Sam.28:3-20). Koning Saul was zeer angstig over de komende strijd met de Filistijnen en de Heere God negeerde zijn verzoeken betreffende begeleiding. Hij werd zo angstig en verward dat hij in een wanhopige poging zocht naar een dodenbezweerder om in contact te komen met Samuël, de vertrokken profeet die in betere tijden zijn geestelijke raadgever was geweest. Het was voor deze vrouw een vreselijke schok toen God toestond om Samuël te laten verschijnen om een profetische boodschap af te geven van de Heer aan Saul. Zonder twijfel was ze van plan om Saul te misleiden of ze verwachtte dat een vermomde demon aan Saul zou verschijnen. Aan haar angst werd nog toegevoegd dat ze zich realiseerde dat de man, die tot haar was gekomen in een poging om met Samuël te communiceren, in werkelijkheid Koning Saul was die de reputatie had om mediums zoals zij te doden. Samuël had een herkenbare menselijk voorkomen en was in staat om met Saul te communiceren. Zijn klacht over het gestoord worden geeft aan dat hij in een staat verkeerde van bewuste gelukzaligheid dat onderbroken werd voor deze verschijning. Dat er wordt gezegd dat Samuël “op” kwam in plaats van “terug” laat zien dat hij verbleef in de lagere delen van de aarde. Wij geloven dat hij in de schoot van Abraham was, oftewel het paradijs, dat was gevestigd in het hart van de aarde in een plaats die ook wel Sheol of Hades wordt genoemd.

--Het uit het graf roepen van Lazarus (Joh.11:1-46): Ofschoon het “hoe” boven ons begrip gaat is het een feit dat Lazarus reageerde op de opdracht van de Heere Jezus Christus: “*kom uit*” tot ons spreekt over de doorgaande bewuste toestand van de ziel die volgt op de lichamelijke dood.

--De bekeerde dief aan het kruis (Lukas 23:32-34, 39-43): Toen ze aan hun respectievelijke kruisen hingen keerde één van de dieven, die met Hem gekruisigd werd, zich tot Jezus met een bekeerd hart en zei: “*Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn*”. De reactie van Christus daarop was: “*Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn*”. (Zie Lukas 23:39-43).

We weten dat ten tijde van Zijn dood de Heere Jezus afdaalde naar “het hart der aarde” alwaar Hij drie dagen en drie nachten verbleef (Matth.12:40) “*In Denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft*, (1Petrus 3:19).

Naar het Evangelie van Paulus zij de zielen van alle verlost, die gestorven zijn na de opstanding van Jezus Christus, ingegaan in de tegenwoordigheid van God als zijnde “*uit het lichaam*” om “*bij den Heere in te wonen*” (Zie 2Kor.5:6-8).

--Het onderwijs van Jezus Christus dat overleden heiligen levend zijn (Zie Matth.22:23-32): Gebruik makend van een hypothetische (=denkbeeldige) situatie, daagden de Sadduceeën de

Heere Jezus uit betreffende de opstanding uit de dood, waar zij niet in geloofden. De Heer sprak tot hen, betreffende dit onderwerp, en legde hun onwetendheid bloot. In eerste instantie legde Hij hen uit dat er in de opstanding geen plaats voor het huwelijk is. Hij gaat dan verder door hen te confronteren met een belangrijke zaak betreffende de heiligen die de lichamelijke dood hebben ervaren. Hij wist dat de Sadduceeën niet alleen de letterlijke opstanding uit de dood verloochenden maar eveneens verloochenden ze het voortbestaan van de persoon na de dood. Om hun dwaling te openbaren citeerde de Heer de woorden, van God tot Mozes, bij de brandende braambos:

“Ex.3:6: Ik ben de God uws vaders, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob

Ofschoon Abraham, Izak en Jacob honderden jaren voor de tijd van Mozes waren gestorven gebruikte de Heer, toen Hij zichzelf aan Mozes identificeerde als hun God, de tegenwoordige tijd “Ik ben” in plaats van de verleden tijd “Ik was”. Dit laat zien dat zij zich in die tijd bevonden in een bewuste toestand. De opmerking van de Heere Jezus, in de tegenwoordige tijd:

“Matth.22:32: God is niet een God der doden, maar der levenden.

dat openbaart dat ze zo’n 1500 jaar later nog steeds leefden. In leven zijn toont een bewust voortbestaan aan. Als dat waar was vóór het kruis dan is het ongetwijfeld ook waar voor gelovigen aan deze kant van het kruis.

--De verschijning van Mozes en Elia op de berg van de transfiguratie (Lukas 9:28-36): Er kan geredetwist worden of Elia wel als voorbeeld kan dienen omdat hij, in plaats van lichamenlijk te sterven, werd weggenomen op een ongebruikelijke manier (2Kon.2:11). Echter, alhoewel het onder bijzondere omstandigheden was is er geen twijfel over het feit dat Mozes de lichamelijke dood wel onderging en zijn lichaam begraven werd (Deut.34:5-6). Mozes verscheen, met Elia, op de berg nadat Jezus Christus tijdelijk werd verheerlijkt voor de ogen van Petrus, Jacobus en Johannes. Ze verschenen in een herkenbare gedaante en er wordt gezegd dat ze met de Heer spraken over Zijn aanstaande dood. Deze gebeurtenis laat het voortbestaan van bewustzijn zien van hen die uit dit aardse leven vertrokken zijn. Dat Mozes en Elia met Christus spraken over Zijn heengaan, hetgeen plaats zou vinden te Jeruzalem, bevestigt hun mogelijkheid om te denken, te herinneren en te communiceren. We hebben geen verslag van hetgeen Mozes en Elia precies met de Heere Jezus hebben besproken over de dood die Hij zou sterven, maar zonder twijfel ging hun gesprek over hetgeen het gevolg zou zijn, door het offer van Hemzelf, voor de zonden der wereld. Hij zou de profetieën, die in Mozes en de Profeten staan, aangaande Hemzelf, vervullen (vergelijk Lukas 24:25-26, 44-48).

--De tijd van de opname van de Gemeente, het lichaam van Christus (1Thess.4:13-18): Degenen die lichamenlijk zijn gestorven zijn momenteel in de hemel terwijl hun lichaam slaapt in het graf. Als ze vanuit de hemel met Christus terug komen, als Hij komt voor Zijn Gemeente, zullen ze eerst hun verheerlijkt lichaam ontvangen, en degenen die nog leven zullen hun verheerlijkt lichaam ontvangen als ze opgenomen worden om met de Heer te zijn (vers 17; vergelijk 1Kor.15:51-54).

--De martelaars van de grote Verdrukking (Op.6:9-11; 7:9-10,14): Terwijl de gelovigen die, gedurende de Verdrukking zullen sterven voor hun geloof in Christus hier met name zijn uitgekozen, moeten we er aan denken dat hun status is die van Koninkrijks heiligen. Dat wil

zeggen dat het hun hoop is om in te gaan, in het duizendjarig Koninkrijk van Christus, samen met alle andere Koninkrijks gelovigen. Te worden gemarteld gedurende de Verdrukking is uniek in de tijd waarin zij leven en sterven, maar ze zullen de algemene hoop delen met alle Oud Testamentische heiligen. Dat ze worden afgebeeld als degenen die de Heer vragen om de aarde te oordelen geeft aan dat ze anticiperen op het feit om met Hem terug te komen om hun erfenis in Zijn Koninkrijk te ontvangen (Zie Judas 14-15; Op.19:14-16). Deze gemartelde Koninkrijks heiligen, en al de andere, zullen met de Heer komen als Hij terugkeert naar de aarde. Uit Op.6:9-11 volgt dat ze, na hun dood, voort zullen bestaan in een toestand van bewustzijn, maar ook dat ze een herkenbare menselijke gedaante zullen hebben.

TOEPASSING VOOR VANDAAG

Het inter-dispensationale principe, dat we leren uit het verhaal van de rijke man en Lazarus, is dat het alleen in dit leven is dat een man of vrouw de mogelijkheid heeft om met God verzoend te worden. Voor hen die in ongeloof sterven is er geen tweede kans en niemand kan dan nog voor hen tussenbeide komen. Te sterven zonder Christus betekent het voor eeuwig gescheiden zijn van God. Die zonder Christus is ondervindt eerst de kwellingen van de Hel en wordt uiteindelijk geworpen in de Poel des Vuurs (Op.20:15). Dit moet ons, als gelovigen, met medelijden vervullen voor de verlorenen en ons stimuleren om ieder beschikbaar middel te gebruiken om, zo breed mogelijk, het Genade Evangelie te verkondigen

We leren eveneens uit dit verhaal dat gelovigen, na hun lichamelijke dood, onmiddellijk naar een betere plaats gaan. Wetende dat dit de waarheid is verschaft hoop en troost voor zowel gelovigen die de dood in de ogen zien als voor hen die ze achterlaten in dit leven.

Het doel van de Heere Jezus in dit verhaal was het waarschuwen, van de zichzelf rechtvaardigende en geld liefhebbende Farizeeën, betreffende de gevolgen van het vertrouwen op de tradities van mensen en wereldlijke rijkdom in plaats van hun vertrouwen te stellen in het Woord van God (Zie Mark.7:5-13; Lukas 12:16-21). Hij maakte eveneens duidelijk dat mensen niet overtuigd kunnen worden van de waarheid door wonderen zoals iemand opwekken uit de dood, maar dat ze overtuigd moeten worden van de waarheid door de verkondiging van het Woord van God (Rom.10:17). Degenen die zo dwaas zijn om de boodschap ter redding, door het kruis, te verwerpen zullen zonder hoop sterven, terwijl degenen die het evangelie van Paulus als waarheid aannemen, en hun geloof stellen in Christus, verzoend zijn met God en ontvangen de gave van het eeuwige leven.

“1Kor.1:21: Want nademaal, in de wijsheid Gods, de wereld God niet heeft gekend door de wijsheid, zo heeft het Gode behaagd, door de dwaasheid der prediking, zalig te maken, die geloven;

Er is niemand groter dan “onzen Zaligmaker Jezus Christus” (Titus 2:14-14); er is geen grotere boodschap dan: “Jezus Christus en Die gekruisigd” (1Kor.2:1-5); Er is geen grotere roeping dan: “de prediking van Jezus Christus naar de openbaring der verborgenheid” (Rom.16:25-27).

Vertaald door L. H. Meijer.
E-mail: l.h.meyer@ziggo.nl

Van de vertaler

De volgende teksten worden op verschillende manieren uitgelegd:

--1)-Efeziërs 4:8: *Daarom zegt Hij: Als Hij opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen, en heeft den mensen gaven gegeven.*

--2)-2Kon.2:11: *En het gebeurde, als zij voortgingen, gaande en sprekende, ziet, zo was er een vurige wagen met vurige paarden, die tussen hen beiden scheiding maakten. Alzo voer Elia met een onweder ten hemel.*

Heel in het kort komt het hier op neer:

Ad.1)-Er zijn er die beweren dat Christus is afgedaald naar het hart der aarde en de Oud Testamentische gelovigen heeft meegenomen naar de hemel.
Anderenzeggen dat de Israëlieten een aards volk zijn met aardse beloften en aardse zegeningen, waarom zou de Heer hen dan meenemen naar de hemel?
Wij, als leden van het lichaam van Christus, zijn een hemels volk met hemelse zegeningen.

Ad.2)-Er zijn er die zeggen dat Elia naar de hemel is gegaan.
Anderen zeggen dat dat niet mogelijk is want de zonden van de mensen, in het Oude Testament, waren slechts bedekt (Psalm 85:3) maar niet vergeven, dat kon eerst na het kruis van Christus. Ook zegt de tekst niet dat Elia naar de hemel is gegaan maar: "hij voer met een onweder ten Hemel", met andere woorden: hij verdween uit het zicht van Elisa.

Ik laat het aan de lezer over om dit nader te bestuderen vanuit het Woord van God.